

22. Darul de a dăru

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 8.1-8

În capitolele 8 și 9, Pavel revine la un subiect pe care îl abordase deja în capitolul 16 din prima sa scrisoare. Se referă la sprijinul financiar al credincioșilor care trăiesc în sărăcie. Mai clar spus, el este preocupat de conținutul portofelului dumneavoastră. Așadar, te poate costa bani dacă te ocupi cu aceste capitole. Așadar, gândește-te bine în ce te implici.

În pasajul pe care îl ai acum în fața ta, Pavel te va elibera de bunurile pământești într-un mod impresionant. De altfel, el se ocupă de acest subiect fără a avea el însuși vreun interes sau beneficiu. El nu cere pentru el însuși, ci pentru credincioșii nevoiași din Iudeea. Fii atent despre ce este vorba: el te eliberează de banii tăi. Este ceva diferit de viceversa, și anume că încearcă să scoată bani de la tine. Poți afla cum se întâmplă acest lucru din modul în care el îi instruiește pe corinteni. El nu le spune că trebuie să dea un anumit procent din venitul lor. Așa se făcea în Vechiul Testament. Zece la sută era norma și toată lumea știa ce are de făcut. În Noul Testament, nu este vorba de sumă, ci de motiv, de motivul pentru care se dăruiește și de atitudinea în care se face acest lucru.

Avem impresia că un număr destul de mare de frați și surori din Corint erau bogați. Dar Pavel nu spune că ei ar trebui să dea pentru că au o situație atât de bună. Nu, el dă ca exemplu adunările din Macedonia. Ei ar trebui să se uite la ele. Aceste adunări aveau toate motivele să se gândească la ele însele. Au avut o situație foarte grea, au fost persecutate. În plus, poate ca o consecință a necazului lor că trăiau într-o mare sărăcie. Dar ei nu se gândeau la ei înșiși. În mijlocul tuturor necazurilor lor, era o abundență de bucurie în Domnul. De aceea, ei se gândeau la alții care erau în nevoie și, de aceea, erau și darnici peste măsură în dăruirea lor. Aceasta este, așa cum Pavel numește, „harul lui Dumnezeu”. Harul i-a determinat să dăruiască de bunăvoie.

Aici nu se vorbește de o poruncă sau de o lege. Se spune chiar despre acești credincioși din Macedonia că l-au presat pe Pavel să li se permită să dea. Cum au ajuns la aceasta? Nu poți găsi așa ceva decât la credincioșii care sunt profund conștienți de faptul că sunt legați unii de alții ca o familie. Este vorba despre frați și surori în credință, care au cu toții aceeași viață nouă, același Tată, același Domn și același Duh Sfânt. Ei doresc să participe la o slujire care are loc față de alți sfinți. Prin urmare, slujirea nu este doar „slujire prin cuvânt”, ci mai ales prin faptă. Pavel a putut mărturisi despre ei că au dat cât au putut, ba chiar că au dat mai mult decât puteau da în realitate. Au ajuns la aceasta pentru că dăruirea era „un har” pentru ei. Dăruirea este un privilegiu, nu o datorie. Cei care văd lucrurile astfel nu se agață de banii lor. Domnul Isus Însuși a spus că a da este mai fericit decât a primi (Faptele apostolilor 20.35). Ceea ce au dat macedonenii a depășit chiar și așteptările lui Pavel.

Ce taină este în spatele unei asemenea generozități? O vei găsi în versetul 5. Ei s-au dat mai întâi pe ei înșiși Domnului. Cine se dă pe el înșiși în primul rând Domnului într-o predare completă nu mai are nicio problemă în a dăru altora bunurile sale pământești. Atunci ești

complet umplut de cine este Domnul și ai încredere că El îți poate da tot ce ai nevoie. Nu a spus El în Psalmul 50.12: „A mea este lumea și tot ce cuprinde ea”? Cineva mi-a spus cândva: „Poți continua să dăruiești mereu, pentru că pe Dumnezeu nu-L poți sărăci”. El a vrut să spună că poți continua să dai mereu ceea ce primești de la Dumnezeu, pentru că sursa lui Dumnezeu nu poate fi epuizată. Este voia lui Dumnezeu ca mai întâi să te dăruiești Domnului. În continuare citești despre macedoneni că ei s-au dat pe ei înșiși lui Pavel. Aceasta înseamnă că ei erau în deplin acord cu ceea ce Pavel le arăta și îi îndemna aici. Acest lucru este, de asemenea, foarte important. Dă-te și tu însuși lui Pavel. Prin aceasta vreau să spun: citește scrisorile sale din Biblie și puneți la inimă instrucțiunile pe care le dă în ele. Și asta este ceva ce vrea Dumnezeu.

Cu acest exemplu înaintea ochilor, Tit a fost îndemnat să meargă la Corint și să primească banii pe care ei îi pusese deoparte pe baza primei sale scrisori (1 Corinteni 16.2). Prin aceasta și ei trebuiau să primească o parte de contribuție la harul dăruirii. Poți observa din toate că nu este vorba de a face bani. Pavel este preocupat ca ei să se ocupe de banii lor într-un mod adecvat, creștin. El le arată și abundența de binecuvântări spirituale pe care le posedau: credință, cuvânt și cunoaștere. El le-a menționat pe acestea și în 1 Corinteni 1. Dar acolo a trebuit să spună că le foloseau în mod carnal. Acum poate să vorbească pozitiv despre ele și să adauge ceva. El poate vorbi cu bucurie despre sânguința lor și despre dragostea lor pentru el. Își arătaseră sânguința ascultând ceea ce scrisese în prima sa scrisoare. Făcând acest lucru, și-au arătat în același timp dragostea pentru el. Credința, cuvântul și cunoașterea nu mai erau acum lucruri pe care doar le afixau. A existat o bază sănătoasă pentru a trăi aceste lucruri așa cum trebuiau să fie trăite. Încrederea lor în Dumnezeu (credința), vorbirea (cuvântul) lor și ceea ce știau despre Dumnezeu (cunoașterea) se vedeau în viețile lor. Acum ei puteau să adauge ceva la toate acestea. Li s-a permis să dăruiască din belșug. Aici se folosește din nou cuvântul „har”. Aceasta este deja a patra oară când întâlnim acest cuvânt (vezi versetele 1, 4 și 6; după aceea apare de încă patru ori, de două ori în acest capitol, în versetele 9 și 19, și de două ori în capitolul 9, în versetele 8 și 14, adică de opt ori în total).

Pentru a evita orice înțelegere greșită, Pavel subliniază în mod explicit că nu dă o poruncă. El a scris despre sânguința altora (adică a macedonenilor), pentru a-i face pe corinteni să fie dispuși să se arate generoși în același mod. Întotdeauna este așa. Un exemplu bun are consecințe bune. Tu te poți lăsa stimulat de exemplul bun al altora pentru a acționa în același mod. Repet, nu este vorba de sumă, ci de motivul pentru care se dăruiește. Pentru corinteni s-a adăugat un alt punct de vedere, și anume testarea dragostei. Ioan scrie în prima sa epistolă, capitolul 3.17: „Dar cine are bunurile lumii [necesare vieții] și îl vede pe fratele său având nevoie și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea lui Dumnezeu?”. Astfel, Ioan spune cu atâta tărie că cineva care vede că fratele său sau sora sa are nevoie de ceva și nu face nimic, deși ar putea, nu este un credincios. Dragostea lui Dumnezeu nu locuiește într-o astfel de persoană. Cel mai simplu mod de a-ți testa dragostea frățească este să faci apel la portofelul tău. Pavel spune aici, ca să zicem așa: „Arată dacă dragostea ta pentru fratele tău sărac este autentică, dându-i ceea ce poți.” Acest punct de vedere în testarea dragostei îl poți aplica liniștit la tine însuși.

Citește încă o dată 2 Corinteni 8.1-8. – Ce îți spune modelul macedonenilor?

23. Fiecăruia la fel de mult

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 8.9-15

Versetul 9 este din nou o dovadă atât de puternică a faptului că Pavel (și, de altfel, și alți scriitori biblici) Îl dă întotdeauna ca exemplu pe Domnul Isus, în special în cele mai practice subiecte. În versetele anterioare i-a citat deja ca exemplu pe macedoneni, dar exemplul Domnului Isus care urmează acum eclipsează totul. Cunoști și tu harul Domnului Isus Hristos?

Domnul Isus este numit aici pe numele Său complet. Întreaga slavă a Persoanei Sale este exprimată în acest verset, în mijlocul unui pasaj în care este vorba despre dăruire. Au fost mulți oameni generoși, dar nimeni nu a dat vreodată atât de mult ca Domnul Isus. El era bogat. Cât de bogat? El este Creatorul cerului și al pământului. Tot ceea ce percepi în jurul tău este de la El. Lui îi aparține lumea și toată plinătatea ei (Psalmul 50.12b; citește și versetele anterioare din acest psalm). În cer Îl slujesc nenumărați îngerii. La porunca Lui, ei fac ceea ce li se spune (Psalmul 103.20). Înțelepciunea Lui este de nepătruns; în El sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoașterii (Coloseni 2.3). El poartă toate lucrurile prin cuvântul puterii Sale (Evrei 1.3). Cine ar putea calcula vreodată cât de bogat era Domnul Isus? El a renunțat la toată această bogăție atunci când s-a născut pe pământ ca un copil sărac. A fost înfășurat în scutece și așezat într-o iesle, din care animalele se hrănesc. Atunci nu se vedea nimic din bogăția și înțelepciunea Sa - deși El a rămas Dumnezeu Fiul, în deplină posesie a întregii bogății divine.

El a crescut în cea mai disprețuită parte a Israelului, Nazaret, despre care s-a spus: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?” (Ioan 1.46). În timp ce trecea prin Israel, El nu avea un loc unde să poată să Își pună capul (Matei 8.20). El nu avea bani. Pentru ca El să poată plăti taxa Templului, un pește trebuia să furnizeze suma necesară (Matei 17.24-27). Când avea nevoie de o barcă sau de un măgar, trebuia să le împrumute (Luca 5.3; Matei 21.2,3). La cruce, soldații au aruncat zarurile pentru bunurile Sale. Tot ceea ce avea erau câteva haine, care, probabil, Îi fuseseră încă dăruite de niște femei (Ioan 19.23,24; Luca 8.2,3). Chiar și mormântul, în care a fost așezat, aparținea altcuiva: „Iosif a luat trupul ... și L-a pus în mormântul său nou” (Matei 27.59). Ce sărăcie! S-ar putea crede că Domnul Isus avea prieteni, oameni care Îi puteau face sărăcia suportabilă. Dar când a fost cu adevărat important, prietenii Lui L-au părăsit (Marcu 14.50).

Ultimul lucru care i-a rămas (și care rămâne pentru fiecare ființă umană) a fost Dumnezeu. Și acum sărăcia reală și teribilă a Domnului Isus devine foarte clară: și Dumnezeu L-a părăsit. Noi nu am putut deveni bogați prin sărăcia „normală” a Domnului Isus. Noi nu ne putem

îmbogăți decât numai prin ceea ce a trăit Domnul Isus în cele trei ore de întuneric de pe cruce. Acolo găsim punctul culminant al sărăciei Sale și al celei mai profunde amărăciuni, pentru că acolo a fost părăsit de Dumnezeu Său. Acolo a fost făcut păcat și a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn. Dumnezeu Însuși S-a întors împotriva Lui acolo și L-a judecat.

De ce a vrut Domnul Isus să îndure această sărăcie cumplită? La sfârșitul versetului nostru se spune: „pentru voi, ca, prin sărăcia Lui voi să fiți îmbogățiți”. El a făcut toate acestea pentru tine, care erai atât de incredibil de sărac. Sărac prin păcat. Și acum devenit așa bogat, „binecuvântat cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cerești” (Efeseni 1.3), „moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos” (Romani 8.17), un loc în casa Tatălui (Ioan 14.1-3). Sunt prea multe bogății, ca să fie enumerate. Ar trebui să te gândești la ceea ce ai primit datorită sărăciei Domnului Isus. Atunci vei deveni conștient: Cât de nespus de bogat am devenit! În acest context, mai poate fi dificil să renunți la o parte din averea ta materială? Sigur că nu!

Pavel consideră că este „de folos” pentru corinteni să le împărtășească opinia sa în acest fel. Și este, de asemenea, de folos pentru tine. Corinteni începuseră deja cu un an înainte să facă ceva pentru frații săraci și surorile sărace din Iudeea. Nu numai că au făcut-o, dar au făcut-o voit, inimile lor au fost implicate. Poți da ceva fără să știi de ce și pentru ce o faci. Nu așa fusese la corinteni. Dar mai era altceva: trebuiau să realizeze ceea ce făceau. Tu te poți hotărî să pui deoparte o anumită sumă de bani în mod regulat pentru lucrarea Domnului sau pentru cineva aflat în nevoie. Poți să începi bine cu aceasta, dar după un timp devii delăsător. Pot exista tot felul de motive pentru acest lucru. La început stai foarte mult sub impresia unei anumite nevoi. După un timp, acest lucru se diminuează și, pe termen lung, nu se obține nimic. Prin urmare, trebuie să ți se reamintească de intenția ta inițială și de începutul bun pe care l-ai avut. Este vorba despre ceea ce ai. Dacă ești gata să dăruiești în funcție de posibilitățile tale, este „bine primit”. „Bine primit” înseamnă că contribuția ta este acceptată cu mare bucurie. Această bucurie o are Dumnezeu și cei care primesc contribuția ta.

În acest pasaj nu ți se cere să dai mai mult decât ai. Pavel este foarte clar în această privință. Ideea nu este să dai atât de mult încât alții să fie siguri din punct de vedere financiar, în timp ce tu însuși trebuie să ceri ajutor. Nu, este vorba despre o distribuție echitabilă a bunurilor. Din bogăția ta poți da ceea ce este de prisos altora care nu au cele necesare pentru a trăi. Atunci există echilibru. Lucrurile ar trebui să fie diferite pentru noi, credincioșii, decât sunt în lume. O repartitie echitabilă între țările bogate și cele sărace nu se realizează, pentru că oamenii caută întotdeauna propriul avantaj. Se distrug tone de alimente pentru a menține prețurile ridicate, în timp ce alții mor de foame. Abundența ta poate servi la acoperirea lipsei celor care sunt credincioși ca tine. Astfel, te poți baza pe ceilalți pentru a te ajuta cu ceea ce ai nevoie, dacă vei avea vreodată nevoie. Așa de simplu are loc aceasta în Adunarea lui Dumnezeu. Această egalitate nu este un fel de comunism. Comunismul spune: tot ceea ce este al tău este al meu. În comunism, te îmbogățești pe tine însuși în detrimentul celorlalți. În Adunarea lui Dumnezeu, unul îl îmbogățește pe celălalt pe cheltuiala proprie: tot ce este al meu, este al tău. Gândește-te încă o dată la exemplul Domnului Isus.

Pentru a sublinia acest principiu al egalității, Pavel arată exemplul modului în care Israel a adunat mana în deșert. Poți citi despre acest lucru în Exodul 16. În fiecare dimineață, mana era din belșug, ca hrană pentru o zi. Au fost israeliți care au strâns mult și alții care au strâns mai puțin. Unii au adunat mai mult decât au putut mânca, în timp ce alții ar fi putut folosi mai mult. Ce au făcut? Cei care adunaseră mai mult decât puteau mânca dădeau celor care aveau prea puțin. Aceasta a fost împărțită. Nu cred că a fost împărțită cu israeliții leneși. Și pentru timpul în care trăim este valabil: „Dacă cineva nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce” (2 Tesaloniceni 3.10). Dar dacă cineva nu avea nicio vină pentru că nu putea aduna mai mult, de exemplu din cauza unei boli sau a bătrâneții, atunci se împărțea. De altfel, ce ar fi trebuit să facă cel care a strâns prea mult? Oricum, nu putea să o păstreze până a doua zi, pentru că atunci erau viermi în ea. Privește abundența pe care o ai. Din acest punct de vedere, este mai bine să dăruiești ceva din belșugul tău decât să-l cheltuiești pe lucruri fără valoare, din care nu vei mai avea nimic pe termen lung.

Citește încă o dată 2 Corinteni 8.9-15- Contribui și tu la „egalitate”?

24. Diaconi

Ia-ți timp și liniște pentru **2 Corinteni 8.16-24**

După tot ceea ce a spus Pavel până acum despre dăruire, există acum o întrebare importantă la care trebuie să răspundem: Cine sunt persoanele care poartă de grijă ca banii (toți banii, nu doar o parte din ei) să ajungă la destinația corectă?

Este justificat să se acorde atenție credibilității acestora. Dacă ai dat (mulți) bani, cu siguranță te va interesa dacă aceștia ajung la destinație. Persoanele care trebuie să ia darurile corintenilor și să le ducă la Ierusalim le sunt prezentate acestora de Pavel. El face acest lucru pentru a nu părea că își caută propriul avantaj. De asemenea, o face pentru a le arăta corintenilor că banii lor sunt gestionați cu grijă. Este o responsabilitate pe care el și-o asumă cu plăcere. Acest tip de control este necesar, chiar și astăzi. În Adunarea lui Dumnezeu încă se mai colectează bani, mai ales în prima zi a săptămânii, duminica (vezi 1 Corinteni 16.1).

Adunarea a desemnat frați care să se ocupe de banii colectați. Aceștia sunt numiți și „diaconi”. Aceștia ar trebui să fie întotdeauna mai mulți și nu doar un singur frate. Dacă toți banii se află în mâinile unui singur frate, pericolul de abuz este mult mai mare decât dacă doi sau trei frați se ocupă de ei. Nu trebuie să existe nicio intenție în spatele acestei proceduri. De exemplu, se poate întâmpla cu ușurință ca fratele care administrează banii să aibă nevoie de bani doar pentru o achiziție privată. Nu are banii în casă, banca a închis deja și nu are card de cecuri. Ceea ce are în casă sunt banii de la colecta de duminica trecută. Ei bine, o împrumută, desigur, cu intenția de a o pune înapoi. Din cauza unor circumstanțe neprevăzute, aceasta se amână. Între timp, apar probleme financiare. Sunt sigur că înțelegi foarte bine că un frate care

gestionează singur banii poate abuza cu ușurință de o astfel de poziție. Nu am inventat eu acest exemplu. Așa s-a întâmplat cu adevărat în practică. Prin urmare, orice frate căruia i s-a cerut să preia această sarcină va acorda valoare faptului de a face aceasta împreună cu un alții și de a fi controlat de alții.

Ce fel de frați pot face o astfel de slujire? În acest pasaj îți sunt prezentați trei frați. Primul este Tit. De la el poți învăța următoarele: Tit se știa legat de credincioșii din Corint. În versetul 6 ai citit că Pavel l-a încurajat să meargă la Corint. Aici citești că *Dumnezeu* i-a pus în inimă, astfel încât nu avea nevoie de încurajarea din partea lui Pavel. Pavel subliniază prin aceasta faptul că Tit nu era un fel de „băiat de comenzi” pentru el, ca și cum el l-ar fi influențat pe Tit să meargă, ci că Tit a plecat de bună voie. Astfel că nu-l puteau acuza pe Pavel că își caută cu viclenie propriul avantaj cu ajutorul lui Tit.

Apoi este menționat un alt frate. Pavel nu îi menționează numele, ci calitățile. De aici poți învăța că un frate care are responsabilitatea pentru banii credincioșilor trebuie să fie cineva de bună reputație. Faptele apostolilor 6.3 și 1 Timotei 3.8-13 vorbesc, de asemenea, despre calitățile pe care trebuie să le aibă acești frați. Pavel dă o mărturie bună despre acest frate (versetul 18). El s-a dovedit experimentat în Evanghelie. Peste tot se știe că el are o inimă pentru cei pierduți și că îi caută în nenorocirea lor pentru ca să le facă cunoștință cu harul lui Dumnezeu. O astfel de persoană poate fi aleasă de adunări pentru a aduce un alt fel de har într-o altă formă de nenorocire. Dăruirea este numită din nou „har” în versetul 19. El era destinat nevoii materiale în care se aflau credincioșii din Ierusalim.

Acest frate trebuia să călătorească și el cu ei. Acest lucru a fost pentru a clarifica încă o dată că Pavel era preocupat în această slujbă doar de gloria Domnului. Pavel a fost mereu preocupat de acest lucru, indiferent de slujirea în care era implicat. Acest lucru ar trebui să fie de asemenea mereu în fața ochilor tăi în tot ceea ce faci. Și, luându-l pe acest frate cu ei, devine de asemenea clar că Pavel face totul pentru a nu fi suspectat, când călătorește cu atâția bani. El nu era preocupat doar de a fi sincer față de Domnul, ci și față de oamenii. El știa bine că Domnul îl cunoștea pe deplin și că nu putea să ascundă nimic de El. El a trăit în consecință. A fi sincer față de Domnul te ajută să iei decizii corecte. Dar este vorba de mai mult decât atât. Tu ai a face și cu oamenii din jurul tău. Pavel nu este atât de arogant încât să spună: „Eu am de-a face doar cu Domnul. Domnul știe cum sunt eu și nu am nimic de-a face cu nimeni altcineva.” Nu, el se gândește în mod conștient la ceea ce ar putea crede oamenii despre el. El face tot ce-i stă în putință pentru a sta în fața tuturor cu onestitate și pentru a fi așa! Desigur, vor exista întotdeauna oameni care vor continua să gândească și să vorbească lucruri rele, dar asta nu ar trebui să te împiedice să faci tot ce poți pentru a le lua din mână orice argument cu care te-ar putea acuza de necinste.

În versetul 22 este menționat un al treilea frate, care merge împreună pentru a lua banii. Acesta este un frate care fusese „probat deseori în multe” de către apostol. El s-a dovedit foarte zelos în tot felul de misiuni pe care le primise. Așadar, nu era un începător, nu o persoană fără experiență, care a primit această misiune importantă. Chiar și astăzi este bine dacă cineva, înainte ca credincioșii să-i dea responsabilitatea în domeniul financiar, a dovedit că poate face față unei astfel de sarcini. Acest al treilea frate menționat de Pavel a fost și mai

zelos în această privință, pentru că avea încredere în corinteni că îl vor primi bine. O sarcină poate deveni mult mai ușoară dacă se răspunde la ea în mod pozitiv.

În versetul 23, Pavel îi menționează din nou pe cei trei frați, pe care i-a prezentat în versetele anterioare și mai adaugă ceva. Împreună cu Tit, el a avut o parte comună în lucrarea printre corinteni. Ceilalți doi frați (deja menționați în versetele 18 și 22) vin în numele adunărilor și primesc titlul special de „gloria lui Hristos”. Acești doi frați radiază slava lui Hristos în această slujbă pur materială. Acest lucru ne dă o impresie măreață despre recunoașterea pe care o primește această slujbă în ochii lui Dumnezeu. Poate fi atunci dificil pentru corinteni să îi primească cu demnitate pe acești trei frați? Unor astfel de oameni li se încredințează cu plăcere banii economisiți. Pavel face din celelalte adunări niște spectatori, cu privire la comportamentul corintenilor. Celelalte adunări dăduseră deja mult. Ar putea corinteni să stea deoparte? Prin contribuția lor, ei trebuiau să dea dovadă de dragoste. Dragostea ar trebui să se simtă. În cele din urmă, ei nu trebuiau să-l blameze pe Pavel prin neprimirea binevoitoare a fraților. El i-a lăudat întotdeauna înaintea altor adunări. Imaginează-ți că nimic din toate acestea nu s-ar fi dovedit a fi adevărat. Pavel se baza pe faptul că ei vor răspunde așa cum se aștepta el. Este acest lucru valabil și pentru tine?

Citește încă o dată 2 Corinteni 8.16-24. – Ce calități trebuie să aibă un frate pentru a putea exercita slujba de diacon?

© by Daniel-Verlag

Tradus din: *Der 2. Brief an die Korinther; Eine Erklärung des Briefes von Paulus speziell für dich.*

Anul 2003, pag. 91-102.

Internet: www.Daniel-Verlag.de